

El referèndum sobre la permanència a l'OTAN

Els polítics de la comarca acaten les directrius de llurs partits

El dia 12 de març segurament es pot considerar una data històrica ja que els espanyols tindrem un compromís amb les urnes. A través de la nostra votació en el Referèndum, haurem de decidir la permanència o no de l'Estat Espanyol dintre de l'OTAN (Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord). Però què és el que s'amaga darrera d'aquest pompós títol?. L'OTAN o la NATO, segons versió anglosaxona i que correspon a la seva estructura lingüística, és una entitat que va néixer amb el fi de «salvaguardar la pau i la seguretat, i aconseguir l'estabilitat i el benestar a la regió de l'Atlàntic Nord».

El 4 d'abril de 1949 es va signar un acord a Washington (Estats Units d'Amèrica) on els següents països formaven aquesta institució: Bèlgica, Canadà, Dinamarca, França, Gran Bretanya, Islàndia, Itàlia, Luxemburg, Països Baixos, Noruega, Portugal i els E.U.A. Es pot comprovar que aquesta organització es crea posteriorment a l'acabament de la segona guerra mundial, al 1945, la qual cosa es pot considerar el precedent immediat al motiu del naixement de l'entitat abans esmentada i també anomenada l'Aliança Atlàntica. En 1952 hi van ingressar Grècia i Turquia i en 1955 la República Federal Alemanya. L'Aliança Atlàntica està concebuda com un pacte de defensa militar per fer front als perills dels pressumptes atacs del bloc

compost pels països de l'àrea «socialista» capitanejats per la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques (URSS). Val a dir que aquests estan englobats sota el Pacte de Varsòvia que és una organització amb interessos similars als de l'OTAN, defensar-se també del possible atac dels països capitalistes. Encara que això pugui semblar el tema d'una pel·lícula de ciència-ficció és la pura realitat. Ja que algunes vegades sembla més fictícia la realitat que allò que hom considera ficció pròpiament. És a dir, que ells ens temen a nosaltres i nosaltres els temem a ells, sense que fins ara ningú s'hagi decidit a apretar l'odiós botonet per fer-nos a tots enlaire.

La història de la relació d'Espanya amb l'OTAN

és molt vella ja que fa anys que s'arrossega. Comencem pel principi, ja que quan al 1949 es signa el Tractat de l'Atlàntic Nord, Indalecio Prieto, Trifón Gómez, Luis Jiménez de Asúa i Antoni López, tots polítics espanyols que des de l'exili van enviar una nota als Governos signataris demanant la incorporació d'Espanya. -Durant la Dictadura franquista, els membres de l'OTAN jutjaven incompatible el repressiu règim franquista amb una aliança basada en les llibertats democràtiques-. Ja dintre de la democràcia, el programa de Unió de Centro Democràtic (UCD) inclou l'entrada del nostre país a l'OTAN. Suárez es converteix en otanista al llarg de 1980, però és Calvo-Sotelo el que parla de l'entrada en el seu discurs d'investidura de 1981 com objectiu immediat. -Durant la campanya de les eleccions generals el PSOE adopta l'eslògan «OTAN, d'entrada no» el XXIX Congrés del PSOE (octubre 1981) reafirma el seu no a l'OTAN. -El 27 d'octubre de 1981 el Congrés va decidir l'integració per 40 vots de diferència. Felipe va anunciar que a l'arribar al Govern faria un referèndum amb l'eslògan, «OTAN de salida, sí». -El

Forma i fons

La convocatòria de referèndum aprovada pel Parlament fa pocs dies em suscita diverses consideracions. Per una banda és un fet clarament positiu que el govern compleixi un compromís del seu programa. I és ben curiós que alguns dels que irònicament ho posaven en dubte, ara manifestin iradament la seva oposició. De fet, és perfectament raonable i correcte que es demani l'opinió dels ciutadans per determinats temes. No oblidem que la institució del referèndum està a la Constitució i que aquesta fou consensuada per les diverses forces polítiques amb representació parlamentària i aprovada majoritàriament per tot el poble.

Però el més important és el fons. I cal en primer terme no caure en el confusionisme. No es tracta de prendre una decisió de caire ètic o moral sobre la conveniència o no de la guerra i la pau o d'altres qüestions perfectament respectables però llunyanes a la pregunta clara i concreta. Alguns polítics estan fent com aquell que li preguntaven «quina hora és», i deia: «dimarts».

Es tracta de decidir sobre una proposta concreta amb unes conseqüències concretes. La permanència a l'Aliança Atlàntica, en les condicions proposades (no nuclearització, reducció d'efectius militars USA, no integració a l'estructura militar). Una resposta positiva representa entre d'altres coses la consolidació del pes específic d'Espanya en el contexte internacional i augmentar les possibilitats de col·laboració en tots els programes de desenvolupament econòmic i social del món occidental.

Una resposta negativa, representa, naturalment, el contrari. Una pèrdua de pes i dificultats d'integració en els projectes de desenvolupament i col·laboració de l'àrea política i econòmica en què ens movem.

Més senzill encara: els qui defensen neutralitats, nos i abstencions haurien d'avisar a tothom que el nivell de vida particular de cada ciutadà i del país en el seu conjunt es veurà afectat positiva o negativament segons l'actitud que prengui Espanya. Està clar què interessa més.

Rafael BALLÚS i Molina, és alcalde de Granollers.

30 de maig de 1982 Espanya ingressa oficialment a l'OTAN. La bandera nacional és enlairada davant la seu del mando militar integrat per Europa a Bèlgica, i Calvo-Sotelo participa, per primera vegada en una reunió de caps d'Estat i de Govern de països membres de l'Aliança que es celebra a Bonn amb presència de Reagan. -Els socialistes guanyen les eleccions amb un programa que promet referèndum i congelació de l'entrada a l'estructura

militar. -Morán anuncia que serem «lleials» membres de l'Aliança. Felipe expressa la seva «compromissió» davant els euro-militars mentre negocia l'entrada a la CEE, mentre que Guerra insisteix en què s'ha de sortir de l'OTAN. -El 23 d'octubre de 1984, Felipe González diu sí a l'OTAN, per primera vegada, al Congrés dels Diputats. -La signatura de l'adhesió d'Espanya a la CEE, el 12 de juny de 1985, accelera la decisió sobre l'OTAN.

Foto: «CAMBIO-16»

A LA CALLE. Hasta la celebración del referèndum, se sucederán las manifestaciones.